Mizah

BAŞVEKİLİN BASINA İLTİFATINDAN SONRA:

Nihat Erim — Beyefendi, kullanma zamanı geldi galiba, şalı çıkarayım mı?!

İğneli Fıçı:

TETKİK SEYAHATİ

İç İşleri Bakanı, 18 gün süren seyahatinden döndü ve gazetecilere şöyle dedi:

— Zelzele mıntakasında yaptığım seyahatin maksadı şu idi: Felâkete uğrayan vatandaşları, kış gelmeden bir çatı altına sokmak. Bunu temin için valilere icap eden direktifi verdim..

Hoppala! Biz de kendisini başka bir şey söyliyecek sandıktı. Ayol, direktif vermek için 18 günlük zahmete günah değil mi? Bu direktif, mektupla, posta ile gönderilemez miydi?

Yoksa, sayın İç İşleri Bakanımız, posta servislerinin intizamına inanmıyor mu?

OKLAR

Malûm, iktidar partisinin altı okundan biri, devletçiliktir. Şekeri o yapar, ateş pahasına satar, yine ziyan eder.

Madenler elindedir, kok kömürünü yirmi liradan kırk beşe çıkarır, istihkakları azaltır, yine ziyan eder.

Posta idaresi devletleşmiştir, ziyanı kapatmak için Karunun hazinesi yetişmez.

Okun biri, inkılâpçılıktır, ama, aradan yirmi beş yıl geçtiği halde doğru dürüst bir inkılâp müzesi bile kuramamışızdır.

Bir ok da lâikliği gösterir. Bir de bakarsınız, hükûmet bütçesinde diyanet işlerine ayrılmış tahsisat vardır, mekteplere din dersi konur.

Devletçiyiz, inkılâpçıyız, lâikiz.. âmennâ.. Ama, lâyık olduğumuz mevkide miyiz?

ŞÛRA

Maarif şûrası toplandı. Öğrendik ki: Çocuklarımız hayatla ilgili ders görmüyorlarmış. Artık bu meseleyi açığa vurduktan sonra dururlar mı? Gelsin icraat! Liseler hemen 12 yıla çıkarıldı.. Orta öğretim programında tadilât ve tashihat.. Carp diye türkçe ve yabancı dil derslerinden birer saatlik budamalar. Yerine ne konuyor? Muhasebe ve tarım.. Fena mı? Zaten, ortamekteplerde ve liselerde bir türlü öğrenilemiyen yabancı dil, bu suretle büsbütün listeden çıkarılmak yoluna gidilir, yerine de çocuklarımız muhasebecilik ve ziraatçilik öğrenirler.

Peki, bu dersleri kim verecek? Matematik hocalariyle tabiat bilgisi hocaları ne güne duruyorlar?

Vallahi, şu dünya yüzüne icraat için gelmiş insanlarız!

ÇIFIT

ANLAYANA!

TEK'DİR, TEK...

Gazeteler sızım sızım sızlanıyorlar: «Atinada milli futbol takımımızla İtalyan takımı arasında maç yapılırken vuku bulan müessif hâdisede, Yunanlılar değil de biz haksızmışız. Hâdise yanlış aksettirilmiş. Bu sebeple Akdeniz kupası atletizm maçlarına İspanya, Fransa, Yunanistan, Mısır Suriye ve Lübnan iştirak etmemekte, bizi nazikâne protesto etmektedirler.»

Vah şekerim, öyle mi? Acaba, kim yanlış aksettirdi bu müessif hâdiseyi? Sizler değil mi?

Akdeniz atletizm maçlarına iştirak etmiyenlerin «bizi nazikâne protesto etmeleri» cümlesi de yanlış. Buna bal gibi «boykotaj» derler.

Şimdi Akdeniz atletizm maçlarında yalnız İtalya ile karşı karşıya kalmışız. Ne yapalım? Bu, İtalyanların da, bizim de tecellimiz: Tek şef, tek parti, tek musabık!.

SABIRSIZLANMA..

Ulaştırma Bakanlığı, geçenlerde yolcu navlun ücretlerine yüzde yirmi zam yapmıştı. Bu miktar kendisini tatmin etmemiş olacak ki; son günlerde kimseye haber vermeden fiyatları yüzde on daha arttırmış.

Maamafih, şikâyete hakkımız yok. Aldığı çürük çarık, son sistem yeni vapurların tamirine para mı dayanıyor!

MESNETSİZLİK

Anadolu Ajansımız, doğrusu dikkatli bir müessese. Yalnız bugün batırdığı vapurları yarın çıkarmak, bugün verdiği yanlış haberleri yarın düzeltmekle kalmıyor, memleket siyasetiyle de uğraşıyor.. Meselâ, D.P. başkanı Ödemişte bir nutuk verdi de ticari ahvalimizi tenkit mi etti? Aman durmayalım çocuklar! Bakalım Ticaret Bakanı ne buyuruyor? Karagöz muhaveresinde olduğu gibi sualli cevaplı bir beyanat!

A.A. — Celâl Bayar, «İstihsal bir türlü gelişmiyor» demektedir. Bu iddia acaba doğru mudur?

Ticaret Bakanı — Bu iddia, sathi ve mesnetsizdir.

A.A. — Celâl Bayar, «Dış ticaret muvazenesini temin edebilmek çok zorlaşmıştır.» diyor, doğru mu?

Ticaret Bakanı — Bu iddia, sathi ve mesnetsizdir.

Ticaret Bakanı sözlerinde haksız mı? İstihsal gelişmese, bugünkü hamur ve siyah ekmeği yiyebilir miydik?

Hele dış ticarette muvazenesizlik iddiası, büsbütün yersizdir. Gazetelerde okumadınız mı? Bir sene evvel fındık ihraç ediyor, bir sene sonra ayni fındıkları satamadan ithal ediyoruz.

Bu da, dış ticaret muvazenesinin kat'i bir delili değil mi?

ZÜĞÜRT OLMAKTANSA..

Amanın, güle güle bayıldım. Ankara belediyesi iktisat müdürünü bir kaşıntıdır almış Hemen doktora koşmuş:

— Ekmekten, yediğiniz siyah ekmekten! demişler. Şöyle on gün kadar perhiz ediniz, ağzınıza bir lokma bile ekmek koymayınız, pir ü pâk olursunuz..

Hay kör şeytan! İnsanın aklına ne tuhaf şeyler getiriyor. Şimdi bir de bu çıktı: Kaşınmayan ne kadar kodaman varsa siyah ekmek yemediği hakkında şüpheye mi düşeceğiz, ne?!

KIYMETLİ MÜCEVHERAT

Ünesko nezdinde daimî delegemiz olan sevgili ve sevimli romancımız Reşat Nuri Güntekinin Paristeki apartımanına hırsız girmiş, - Ajansın bildirdiğine göre - çok kıymetli mücevherat çalmışlar..

Biz, Reşat Nurinin bileğinde altın bilezik olduğunu bilirdik ama, kıymetli mücevherata sahip bulunduğundan haberdar değildik.

Acaba, bu, «Ünesko» denilen nesne, - ayrıca - bir elmas madeninin de ismi midir?

SİVRİSİNEK

PERİ

Gelecek hafta görülmemiş bir şekilde çıkıyor

BEKLEYİNİZ.

DENTOSİL

Diş macunlarının en mükemmel ve en güzelidir.

Cilt: 7 — Sayı: 167 FİATI 25 KURUŞ 16 Eylûl 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Bak şu işe !..

PİRİ, Bektaşi fıkarasını çağırmış:

— Evlât, demiş, al şu altın torbasını, Yemen vilâyetindeki Veyselkarani hazretlerine götür!

Erenler, etek öpmüş, altın torbası elinde, cebinde on paracık yok, yayan yapıldak Yemen vilâyetinin yolunu tutmuş. Kâh uğradığı köylerde muhtara misafir olmuş, kâh yolculardan dilenmiş; yarı aç, yarı tok bir yirmi günlük mesafe aldıktan sonra artık canına «tak!» etmiş, kendi kendine:

— Budalalığın lüzumu yok! demiş. Veyselkarani Hazretleri, pirimin kendisine kaç altın gönderdiğini nereden bilecek? Bir tanesini alır, yol masrafı yaparım..

Dediğini de yapmış. Bir at tutmuş, nevale düzmüş, çölü geçmiş, Veyselkarani'nin karşısına çıkmış.. Hazret, torbayı almış, saymış, kaşları çatık bir halde:

— Bu altınlar eksik! demiş.

Bektaşi hayrette ama, inkârda da mahir:

— Hâşâ! Bu kadardır.

Deyince Veyselkarani hazretleri bağırmış:

— Kardeş! senin bana gönderdiğin altınlar bu kadar mıydı?

Duvar yarılmış, bektaşinin piri orada. Başını sallamış:

— Hayır, demiş, daha bir altın olacak!

O zaman Bektaşi kendini tutamamış:

— Be erenler, demiş, mademki birbirinize bu kadar yakındınız, ben fakire günlerce neden yol meşakkati çektirdiniz, üstelik ismimi de hırsıza çıkardınız?

İç İşleri Bakanı, vali Lûtfi Kırdardan meğer memnunmuş.

— Bir halkın validen memnun olması, İç İşleri Bakanına ancak sevinç verir.

Diyor.. A, devletlim, mademki öyledir de, neden günlerce «değişti, değişiyor!» diye ortaya bir sürü rivayet çıkardınız da, bizleri kendinize kötü kişi ettiniz desek, haksız mıyız?

İKTİDAR SEÇİM PROPAGANDALARINA BAŞLADI..

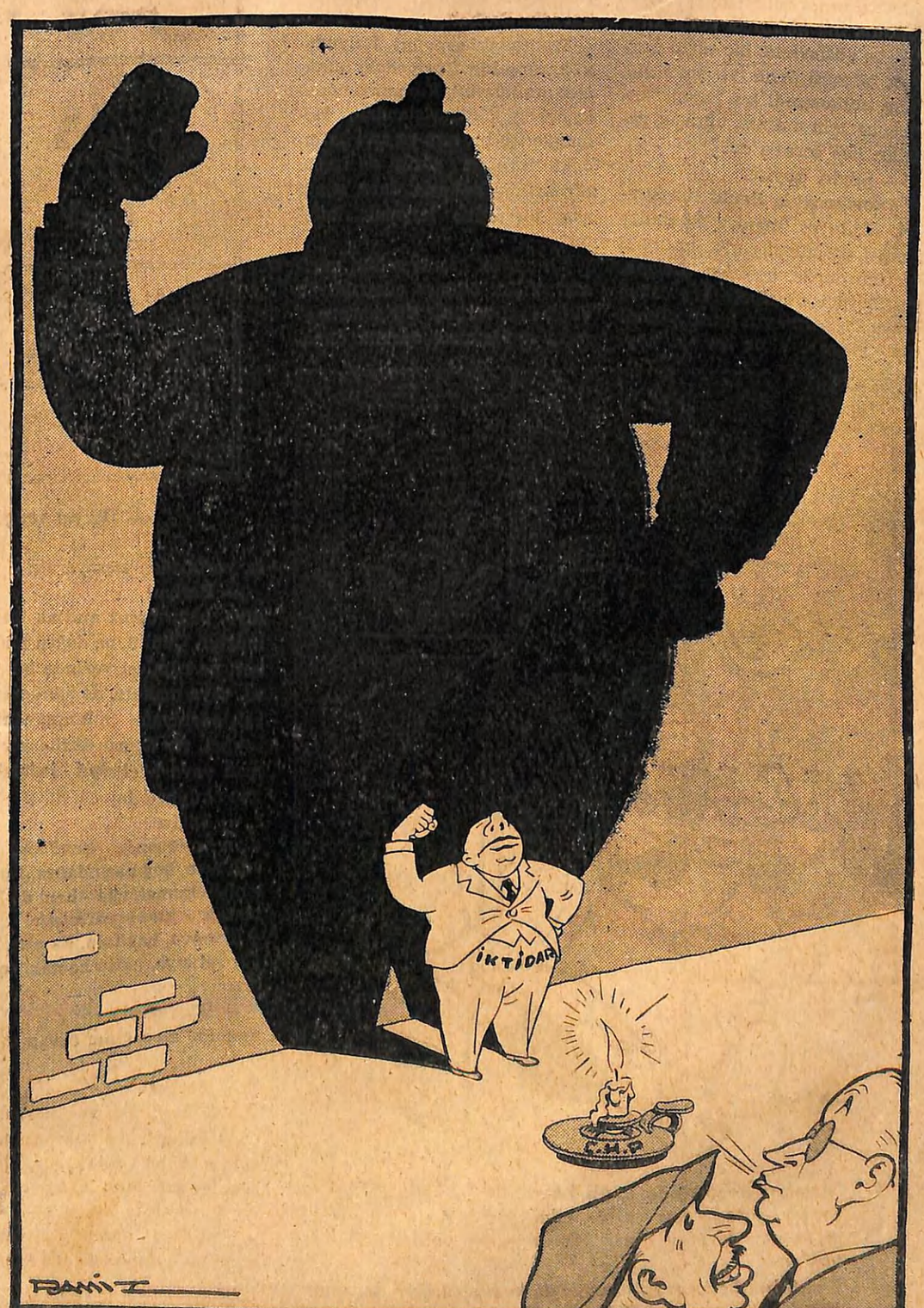

Halk — Bey, nafile nefes tüketme, bu gidişle mum kendi kendine söneceğe benziyor !

Zurnada peşrev:

Dert Üstü, Murad Üstü !

Ertuğrul Şevket

Nerede o, şanlı, satvetli günler... Kimi görsek, ahvalini sorsak:

— Nasılsın?

Desek, kulağımıza pek hoş gelen, dilimizden kayıveren şu cevabı alıverirdik:

— Şöyle, böyle!.

Bu, ne çok fena, ne çok iyi ikisinin arası günlerimizi arayacağımız hiç aklımıza gelir miydi? Aç gözlerimiz bir türlü doymak bilmez; daha iyi, daha alâ, daha mükemmel bir hayata kavuşmak için didinir, uğraşır, çabalar, her sorana da:

— Şöyle, böyle!.

yi yapıştırırdık. Sanki bir kuvvet, bizim bu nankörlüğümüze kızmış, köpürmüş gibi başımızı dertten derde, belâdan belâya, musibetten musibete bir sokuş soktu ki, sormayın gitsin. Şimdi kimi görsek, kime sorsak, neyi öğrenmek istesek ayni cevabı alıyoruz:

— Berbat!

Bir tüccar ahbabınız mı var? Ona rastladınız da söz arasında:

— Piyasa nasıl?

mı dediniz? Cevap hazır:

— Berbat!

Dış siyaset ahvaline bir göz gezdirecek olsanız, hükmünüz kat'îdir: Berbat!

Fransadaki grevleri, İtalyadaki kargaşalığı, Suriyedeki hükûmet darbelerini, Yunanistandaki iç harbi; Bulgaristandan, Romanyadan bir sıra ve seri halindeki ilticaları görüp de başka bir kelime bulmak, daha gönül açıcı bir teşhis koymak kabil mi?

Bir yevmî gazete sahibi misiniz? Yıllık bilânço çıkarıldı da elinize mi verildi? Bir göz atmanızla saçlarınızın dimdik olması, yerinizden sıçrayarak:

— Berbat!

diye, bağırmanız mutlak bir olmuştur. Çünkü, ne doğru bir haber, ne cümlesi yerinde bir fıkra, veya makale, ne içinde «oturak edebiyatı» bulunmayan bir sohbet, ne doğru dürüz bir roman veya hikâyeye rastgelmiyen okuyucu da:

— Berbat!

diye haykırmış, kendisini afakanların boğmasındansa, gazetenizi okumamağa - hem de kat'î olarak - karar vermiştir.

Manava, bakkala, kasaba, seyyar satıcıya, hattâ hamala sorsanız:

— İşler nasıl?

deseniz, alacağınız cevap değişmez:

— Berbat!

Köy köy, kasaba, kasaba, vilâyet vilâyet, mahalle mahalle, sokak sokak dolaşsanız, hattâ Diyojen gibi mumia, fenerle arasanız, işlerinin eskisi gibi «şöyle böyle..» olduğunu söyliyen bir kula, bir insana tesadüf edemezsiniz.

Kadına göre kocası, erkeğe göre refikası berbattır. İsterseniz, sorunuz da, bakınız ne cevap alacaksınız.

Yeni terimlerin kabulünden sonra dilimizin ne hale geldiğini öğrenmek istiyorsanız, rica ederim bir lisan mütehassısiyle on dakikacık konuşunuz veya Nurullah Atacın her hangi bir makalesinden bir cümlecik okuyunuz!

Tren yolculuğundan, vapur yolculuğundan memnun olan bir kimseye rastlayabiliyor musunuz?

Taksi şoföründen kazık yiyen müşterinin, kontrol sistemi için:

— Berbat!

diye şikâyet etmemesi kabil mi?

Su şebekesinden, havagazi şebekesinden tutunuz da, lokantacıya, gazinocuya kadar her şeyin, herkesin hali berbat. Yollarımız berbat, seyrüsefer berbat, nakil vasıtalarımız berbat, köylünün de, şehirlinin de vaziyeti berbat.

Bari, havalar şöyle böyle olsaydı, ne gezer... Her tarafı yel üfürüp sel götürüyor. O da bize uydu, bize benzedi. O da berbat!

BAŞBAKANIN MAHUT NUTKUNDAN SONRA..

— Bu ne sevgi ah... !

— İstanbul Sergisinde yağlı boya, sulu boya, gravür resimler, fotograflar teşhir edeceklermiş de karikatüre niçin yer vermemişler? Onun sanat olduğunu bilen yok mu?

— Kimbilir, belki serginin kendi karikatürdür de, ondan lüzum görmemişlerdir!

? — Paso ? — Paso ? — Paso
Amerika — Benden de paso!

Tek keramet

BU GAZEL DOGRUSU DESTANA BEDEL

Hüsn ü ân âşıkıyım servet ü sâmâna bedel
Doludur cân ü dilim çanta ve cüzdâna bedel

Yaşarım akçesiz ammâ yaşamam sevgilisiz
Tutamam bankayı dünyâda gülistâna bedel

Ederim vârımı bir ande feda bir şûha
Verememem şûhu fakat Mısr ile Îrâna bedel

Yaraşır yurduma derlerse güzeller yurdu
Kumral esmer sarışın her biri bin câna bedel

Ben cihan mülküne bir şûhu fedâ etmezken
Seyrederken nice dilberleri ummâna bedel

Hangi mel'un göz atar yurduma bi havf ü herâs
Dâğ ber dâğ ederim hepsini nîrana bedel

Dâhilî işlerimiz hârice te'sîr edemez
Birleşir âilemiz düşmen-i îmâna bedel

Hâricî tehlikeden yoktur Ozan pervâmız
Sen heman dâhile bak Yalçına Yalmâna bedel

AKILLI OZAN

YENİ ALINAN GEMİLER ÇÜRÜK ÇIKTI..

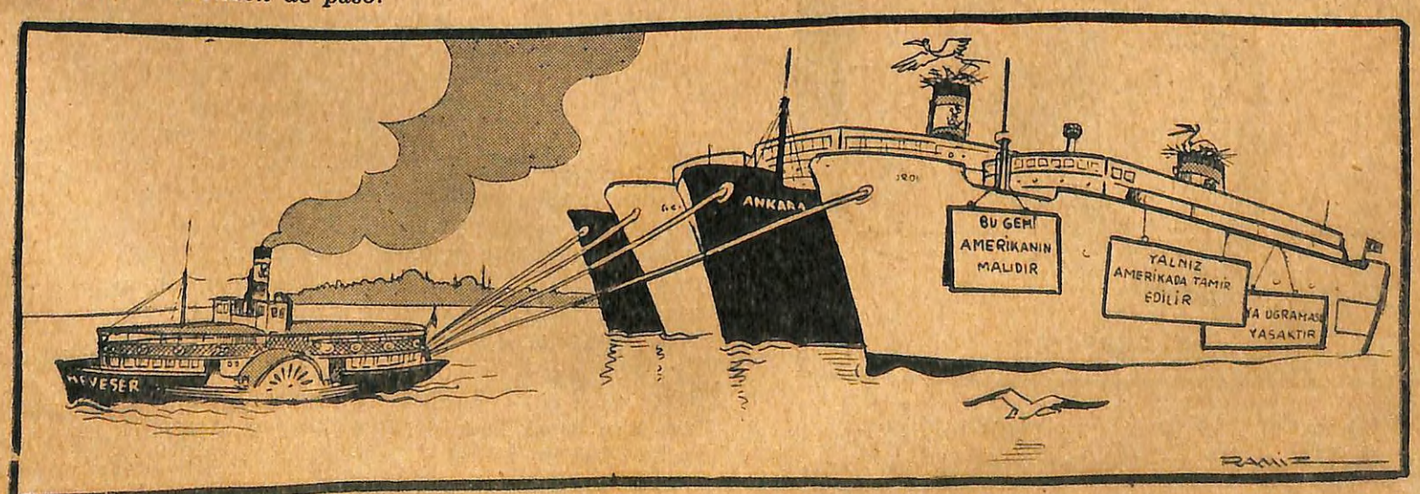

Neveser — Gayret dayıya düştü !

Vefik Paşa üzerine

Ahmet Vefik Paşanın ilmî, siyasî, idarî sahada olduğu kadar Türk temaşa tarihindeki mevkii ve yüksek bilgi veya başarıları da saymakla tükenmez. Yalnız her deha sahibi gibi paşanın bazı kaprisi ve jestleri de hayatında lâyıkiyle anlaşılamamış, hattâ el'an garipsenmekte bulunmuştur. Merhumun bu garip, fakat daima zarif ve zekâ nümunesi menkıbeleri bir araya toplanabilseydi şüphe yok ki; irfan kütüphanemiz, nefis bir sanat eseri ile süslenmiş olurdu.

O güzel fıkralardan derliyebildiklerimizi okuyucularımıza sunuyoruz:

Paşa memleket hastahânesine irat olarak yaptırdığı tiyatroda. Fasulyacıyan, Ahmet Fehim, Holas gibi zamanın namlı sanatçılarını toplayıp Bursa Şehir Tiyatrosunu kurmuş ve bizzat tercüme ve adapte ettiği Molyer komedilerini kendi nezareti ve rejisi altında sahneye koyarmış. İlk zamanlarda sanatkârlara bile pek cazip görünmiyen bu şaheserleri, tabiî halk da yadırgar. Ne çare ki; paşanın sempatik mehabeti, şakaya gelmiyen otoritesi başta memurin ve eşraf olmak üzere herkesi tiyatroperver an zümresine katılmağa mecbur eder. Ve böylelikle az zamanda sanatçılar da, halk da Moliyerin zevkına varırlar. Öyle ki; ikinci sene, mevsim sonu temsilinde halk, sahneyi çiçek yağmuruna tutar. Bu hâdiseyi zavallı Ahmet Fehim gözleri dola dola anlatırdı.

Bu alıştırma devresinde halkın sıkıldığını gören hattâ kendileri de sıkılan sanatçılar Nel kalesi, fedakâr gemici, iki ahbap çavuşlar oynayarak kurtlarını dökmek için paşanın teftişe çıkmasını dört gözle beklerlermiş. Bu hal paşanın gözünden kaçar mı? Tiyatroyu sıkıntı bulutlarının fazlaca sardığını görünce hemen teftiş hazırlığını emreder ve maiyetindekilere:

— Haydi bir kaç gün dolaşalım. Herifler de beğendikleri haltı karıştırsınlar!, dermiş.

Bir gün (Zor Nikâhı) provasında, mantıkçı filozof rolünü oynayan Holas, kelimeleri mütemadiyen yanlış telâffuz ediyormuş. Paşanın tashih etmekten fena halde canı sıkılmış olacak ki, bir ara haykırmış:

— Gel!..

Holas ilerlemiş, ve Paşanın tokatı suratında öyle bir şaklamış ki, kendi de, etraftakiler de hayretten, korkudan donakalmışlar...

— Haydi, demiş, o parçayı baştan, bir daha...

Ne hikmetse tokat müsbet tesirini göstermiş ve Holas efendi yanlışsız, hattâ pürüzsüz provasını bitirmiş.

Paşanın sesi bu defa daha mülâyim ve müşfik tekrar aksetmiş;

— Gel!..

Holas yine dayak korkusiyle müteredditt ilerlemiş.

— Aç avucunu!

Holasın avucunda çil çil bir Osmanlı altını pırıldamış. Darısı bizim sanatkârların başına. Bu rayiç üzerinden, dayağa razı olmıyacak sanatçı pek bulunmaz sanırım.

⁂

Başvekâlete getirildiği zaman Teodor Kasap Efendi, gazetesinde tezyifkâr bir lisanla Paşanın tiyatro ile ilgisinden bahsetmiş. Paşanın en hassas ve titiz tarafı da sanat aşkı. Hemen Teodor Kasabı Babıâliye çağırtmış..

— Sen, nerelisin? demiş..

— Karamanlıyım efendim...

— Ya... Karamanın koyunu, sonra çıkar oyunu ne demektir, bilir misin?

— ?... ?...

— Gel! Alın şunu divanhaneye, yıkın falakaya!.

Yıkmışlar ve mümeyyizler, kalfalar, müsevvitler alkış tutarken Teodor Efendiyi adamcılayın ıslatmışlar..

Bu dayak faslının bağışla eticelendiğine dair bir kayda te-

— Basalım mı yaygarayı, uyansınlar enayiler?
— Sakın ha, gündüzleri particilerin yaygarasından, geceleri de bizim yaygaramızdan uyuyamazlarsa ne olur zavallıların hali?!

HALKEVLERİNDE NE UMDUK, NE BULDUK !

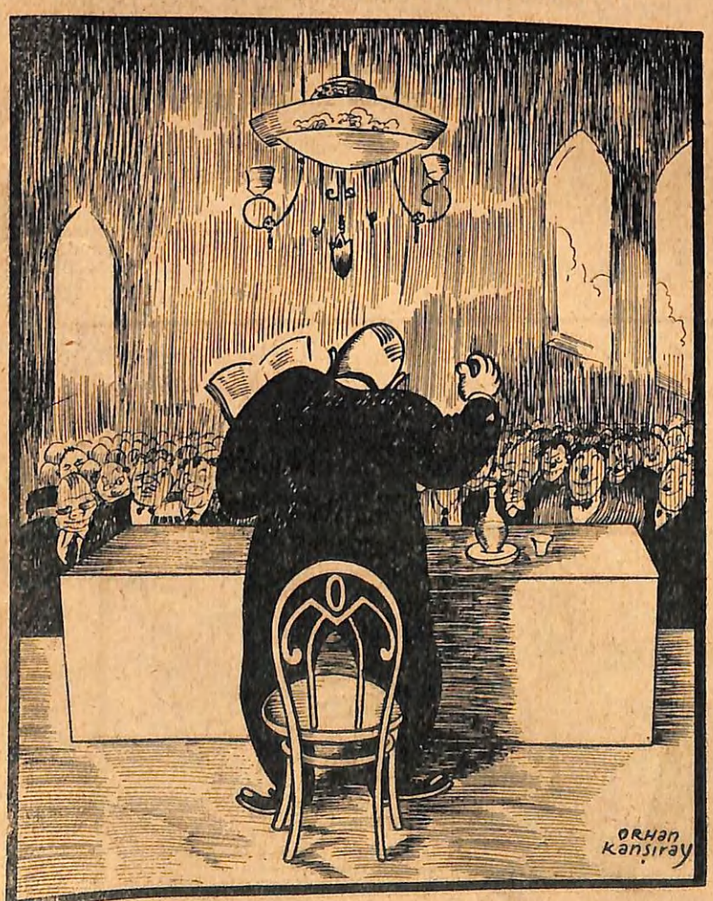

Konferansçı — Partimiz sizi uyandırmağa çalışıyor..
Halk — O halde şu propaganda konferanslarından vazgeçseniz!

— *Kaynanam «Bizim zamanımızda ne plâj vardı, ne sinema, ne ipek çorap, ne de acayip şapka..» diyor.*

— *Peki ama, o zaman kocaları ile ne yüzden kavga ederlerdi!*

sadüf edemedik. Onun için darısı bizim gazeteci arkadaşların başına diyemiyeceğim!

⁂

Bursayı ziyaret eden zamının şeyhülislâmını Paşa, gayet mükellef ve bütün icaplariyle alafranga bir sofrada izaz eder. Fraklı metrdotel ve garsonların idare ettiği bu ziyafet, Şeyhülislâmı sıktığı kadar, Paşanın karinlerini de hayrete düşürür. Fakat bir şey söylemeğe cesaret edemezler.

Aradan zaman geçer, İstanbulu ziyarete gelen Alman veliahtı Vilhelm, Bursayı da ziyaret arzusunu gösterir. Ve tabiatiyle yine paşaya misafir olur. Paşa bu defa da ziyafetin tamamen alaturka olmasını emreder. Kıymetli misafire yer sofrası kurulur ve tam Şeyhülislâm Efendiye lâyık, en ince teferruatiyle, Türk mutfağının en nefis yemekleri ikram olunur.

Paşanın karinlerinden biri artık bu tezada tahammül edemez:

— Paşam, affedin! der. Bu ters ikramın hikmetini kavrayamadım.

Paşa:

— Oğlum, der, Şeyhülislâm Efendiye alaturka ikram da etsek, yine kusurumuz olur ve kendilerini tamamiyle tatmin edemezdik. Keza Alman veliahtına, bütün incelikleriyle bir garp sofrası hazırlamamıza da imkân yoktu. Mutlaka bir taraftan aksıyacak ve gülünç olacaktık... Halbuki bu şekilde, onlar bizimle eğleneceğine biz onlarla eğlendik. Meselâ Şeyhülislâmın kuşkonmaz yemesi fena mıydı? Hele Veliahtin bağa hoşaf kaşığını tutuşunu beğenmedin mi?

Raşit Rıza

Doktor, hasta ve simsarı

(Aşağıdaki vak'a namuslu, genç bir operatörün muayenehanesinde geçmiştir.)

Hasta, yanında doktor simsarı olduğu her halinden anlaşılan bir adamla içeri girer.

Simsar «yılışık yılışık» — Doktor, hastamıza bir bakar mısınız?

Doktor, hastayı divana yatırır, ciddiyetle muayene eder, sonunda teşhisini bildirir:

— Hastanın mutlaka ameliyat olması lâzımdır.

Simsarın tavrı hareketinden doktorun çalıştığı devlet hastahanesini bildiği bellidir. Onu kastederek ve doktorun bu ciheti anlayıp takdir ettiğine (!) emin olarak:

— Öyleyse ,der, ameliyat hastahanede olsun!

Doktor bozmaz, hususî bir hastahanenin alacağı ücreti hesaplar, üzerine kendi ameliyat hakkını da ilâve eder ve yekûnu bildirir .

Simsar «hayretle gözlerini açmıştır.» — Lâkin doktor, bizim hastamız fakirdir, Bu kadar para veremez. İyisi mi, sizin bulunduğunuz hastaneye yatsın da...

Doktor «sakin sakin konuşur» — Burası benim hususî muayenehanemdir, ben devlet memuruyum. İşimle, sanatımı icra ettiğim yeri ayırmalıdır. Eğer bu adam fakirse, o hastahaneye yatabilirse, benim bulunduğum paviyona düşerse o başka..

Simsar — Ama, siz yatıramaz mısınız?

Doktor — Hayır...

Simsar — Ama böyle...

Doktor «keskin ve kat'î bir hareketle kapıyı gösterir» — Çıkınız!

Hasta ve simsar, süklüm püklüm kapıyı tutarlar.

Doktor «sakin bir tavırla arkalarından seslenir»: — Vizitem... Onu vermeyi unuttunuz galiba?

KAPI KULU

— *Ne o ağam, kahve falına mı bakıyon?*

— *Öyle ya, dün akşam yer kıpırdadı, nutuk kesmek için bakalım hangi Bakan gelecek?!*

Hikâye

Yaramış

Yazan:
Vir gül

Matrak Şakir ömründe ilk defa olarak dert yanmaya başladı:

— «Birader, beşinci kattayım, yüz seksen beş lira kira veriyorum, yaz-kış su çıkmaz, en ufak yağmurda taraçadan su sızar. Odalardan biri oturulmaz hale geldi, damlayan kireçli sudan muşambalarımız çürüdü...»

— «Yahu,» dedim, «benim bildiğim senin Göztepede bir evin vardı, orada oturuyordun...»

Meğer Şakir dertliymiş ve ben de bilmeden derdini deşmişim.

— «Sorma, birader» diye anlatmaya başladı. «Evceğizimde rahat rahat oturuyordum, şeytan dürttü. Oralarda evler iyi para ediyor, dediler. Ben de çoluğu - çocuğu, tası-tarağı toplayıp İstanbula geldim. Bizim evin altına da bir «kiralık» levhası yapıştırdım. Müracaat için de bir komşunun adresini verdim.

Günler geçti, ses-sada yok. Bir gün kalktım, gittim. Arkadaş evde yoktu, bizim eve bir bakayım diye gittim. Bahçe kapısından içeri girdim. Duraladım. Diz boyu olmuş yabani otların arasında iki baş!

Baş dedimse soğan başı değil, tabiî. Bizim bahçede nerede o talih! İki insan başı. Biri erkek biri dişi. Bu mübarekler de yerden bitince ikisi birden biterler. Hassas da olurlar nazeninler! Ayak sesimi duyar duymaz yerlerinden fırladılar, bir adam boyu sıçradılar. Gözleri faltaşı gibi açıldı.

Nezaket icabı, tabiî, evvelâ erkeğe hitap ettim:

— «Ne arıyorsunuz burada?»

Bu, sarışın, ince-uzun bir delikanlıydı.

— «Şey... ev kiralıkmış da... Bakmaya geldik,» diye kekeledi.

— «Peki ama,» dedim, «müracaat edeceğiniz adres de kâğıtta yazılı. Siz burada...»

Delikanlı yavaş yavaş kendine gelmişti:

— «Efendim» dedi, «tecrübe ediyoruz.»

— «Neyi?» dedim, «birbirinizi mi?»

Oğlan: «Eh, yalan da değil hani yani,» der gibi gülümsiyerek cevap verdi:

— «Evi, efendim. Yani, evi tutacağız da, acaba havası bize iyi gelir mi, gelmez mi diye tecrübe ediyoruz.»

Çocuğu şöyle bir süzdüm. Zeki bir şeydi, Zeki insanlar da benim pek hoşuma gider, doğrusu. Çünkü gittikçe azalan bir nev'i beşerdir.

— «Ha!» dedim. «Anladım. Evin havasını tecrübe ediyorsunuz...»

Delikanlı artık benden tehlike olmadığını anlamıştı. Daha rahat bir hal alarak:

— «Evet,» dedi.

— «Peki, netice?» diye sordum.

— «Daha neticeyi almadık,» dedi.

Daha fazla yumuşak davranırsam enayi damgasını yiyeceğimi düşünerek kaşlarımı çattım:

— «Hadi bakalım,» dedim. «Şimdi gidin de tecrübeniz sonraya kalsın.»

Teşekkür ederek, allahaısmarladık diyerek, biri sırıtarak, öteki kırıtarak çekip gittiler.

Ben evin içini de bir dolaştım. Acaba içerisini de tecrübe eden var mı, diye baktım. Bereket versin işi oraya kadar ilerleten olmamıştı. Döndüm geldim.

Bu anlattığım, geçen senenin yaz aylarındaydı. Temmuzda galiba. Ağustosta bir gün yine gittim. Seninkiler orada değil mi? Artık ahbap olmuştuk. Hal hatır sorduk. Ne onlar sıkıldılar, ne ben sıkıştırdım. İşin doğrusunu ararsan, kızmaya da hakkım yoktu. Müşteri değil mi? Alacağı malı, tutacağı evi muayeneye elbette hakkı var. Keşke ben de bizim şu musluğu akmaz, damı akar palasa taşınırken böyle bir tecrübe yapsaydım.

O gün, tecrübelerini ağız tadiyle ve tam mânâsiyle yapsınlar diye baş başa bıraktım, ayrıldım.

Artık merakım artmıştı, Bir ay duramadım. Bir hafta sonra tekrar gittim. Bu sefer kimse yoktu. «Hah! Hele şükür!» diye rahat bir nefes almama kalmadı, pencerelerden biri açıldı:

— «Hoş geldin, amca!» diye biri seslendi:

Baktım: Bizim oğlan. Yani muhayyer ev tutmaya merkalı delikanlı.

— «O! Merhaba! Taşındınız mı yoksa?» diye sordum.

— «Hayır,» dedi. «Daha taşınmadık. Henüz...»

— Havasını tecrübe ediyorsunuz, değil mi?» diye onun sözünü tamamladım. «İnşallah yarar.»

— «İnşallah!»

Bu dua üzerine ellerimi yüzüme sürdüm. Ters yüzü döndüm.

Ondan sonra aylarca evin semtine uğramadım. Anlamıştım ki bu sırnaşık âşıklardan hayır yoktu. Evin havasını, suyunu tecrübe edeceğiz, diye beni savsaklayıp duracaklardı. Zaten yaz da bitmek üzereydi.

Kış geçti, bahar geldi. Ha bugün, ha yarın derken benim Göztepeye gitmem Mayısı buldu. Bahçeden içeri girer girmez yine bizim delikanlıyla karşılaştım.

— «Biz de sizi bekliyorduk, amca,» diye beni hararetle karşıladı.

— «Niçin?» diye sordum.

— «Konturat yapmak için,» diye cevap verdi.

Bu hiç beklemediğim cevap karşısında şaşırmıştım.

— «Ya!» diye haykırmışım. «Demek tecrübe bitti ha?»

— «Evet.»

— «Peki, yaradı mı bari?

Delikanlı gülümsiyerek, fakat biraz da kızararak cevap verdi:

— «Evet, efendim. Çok yaradı. Güzel bir çocuğumuz oldu. Evlendik... Artık evi tutabiliriz.»

Erkek — Beni soydun, sovana çevirdin..
Kadın — Görenler Allah için söylesinler !

Çömezin Röportajları:

167

Ahval-i âlem'den

Çizen : RAMİZ

— İstanbul Sergi binasının etrafındaki yolların açılış töreni yapılmış, neden?
— Sergi işlerinde yolsuzluk olmadığını anlatmak için!

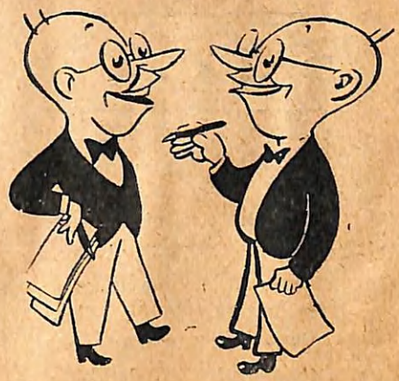

— Bu sene niçin bu kadar çok yağmur yağdı, dersin?
— Susuzluktan şikâyet edenlerin gözlerini doyurmak için!

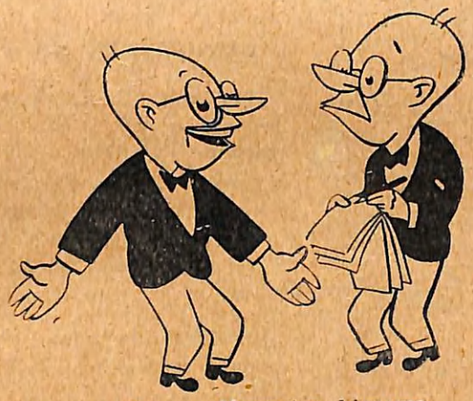

— Belediye Düyunu Umumiye binasına yerleşecekmiş..
— İsabet, borç milyonu aştıktan sonra, tam yerini buldu, demektir!

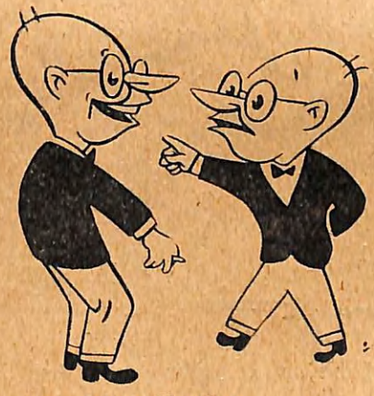

— Hayat, yüzde 588 artmış..
— O geçen haftaki havadisti, şimdi yedi yüz olmuştur!

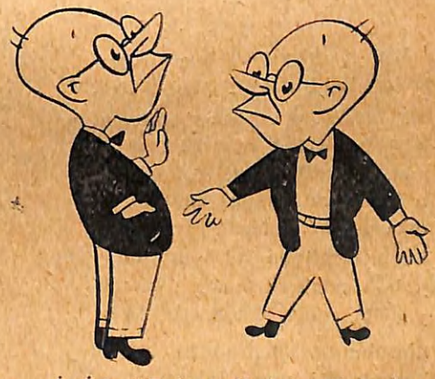

— İç İşleri Bakanı Valinin elini sıkmış..
— Meşhur lâftır: «Kesemiyeceğin eli öp de başına koy!» derler!

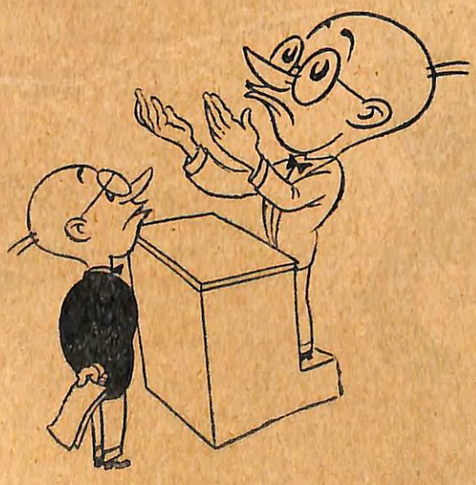

— Liselere müzik dersi kondu..
— Desene, liselerdeki curcuna, ders haline geliyor!

— C.H.P. İstanbul milletvekilliğine bir doktorla, iki avukatı namzet gösteriyor.
— Anlaşılan, doktor partinin ölüm raporunu verecek, avukatlar da miras işini halledecekler!

— P.T.T. nin kırk milyondan fazla açığı varmış..
— P.T.T. diye ismini kısaltacağına, bütçesini kıssaydı!

Süz...

GARİP ŞEY...

Gelin Halk Partisinin yerinde siz olun da kızmayın, küsmeyin, hiç olmazsa kıskanmayın. Geçenlerde İngiliz Büyük Elçisi Celâl Bayarı ziyaret etmiş, ona misafir olmuştu; şimdi de Pâkistan Büyük Elçisi kalkmış, gitmiş, D. P. başkaniyle tam iki saat konuşmuş..

Ne oluyor? Anlamıyoruz ki... Yoksa bu dost devletler büyük elçileri de mi muhalefete taraftar?!

P. T. T.

Kimin aklına esmişse esmiş, İsviçreden bir mütehassıs getirtmiş, P.T.T. nin gelirini giderini tesbit ettirmek istemiş. Bre aman! 43 milyonluk bir açık, 40 milyon liralık muazzam bir borç ortaya çıkıvermiş. Varidat 41 buçuk milyon olduğu halde, yalnız personel masrafı 47 milyon liraymış. Mütehassıs, 15 bini bulan personelin ortalama bir hesapla iki binine lüzum olmadığı kanaatindeymiş. Ayrıca, masraflarını karşılayamıyan P. T. T. merkezlerinin de kapatılmasını zarurî görüyormuş..

Beğendiniz mi şimdi olanları? Merkezler kapanacak, bir sürü insan açıkta kalacak, ağzının tadı bozulacak. Buna mukabil, işler düzelecek mi? Biz, hiç zannetmiyoruz.

Yalnız, hazır ayağımıza gelmişken, evrak mahzenini açsak da, «posta tatarları» devrinde bu işle meşgul olan dairenin ziyan edip etmediğini öğrenmek için şu mütehassısa bir inceleme yaptırsak!

OH, OH!

Hayat pahalılığı yüzde 588 artmış. Yalnız, şu istatistik mütehassıları, bu artış rakamlarını sık sık neşretmeseler iyi olacak. Bir şey değil, Amerikalılar, bu artışa, bu hayat pahalılığına dayanan bir milletin Karunlar gibi zengin olduğuna inanacaklar da, yaptıkları yardımı kesecekler!

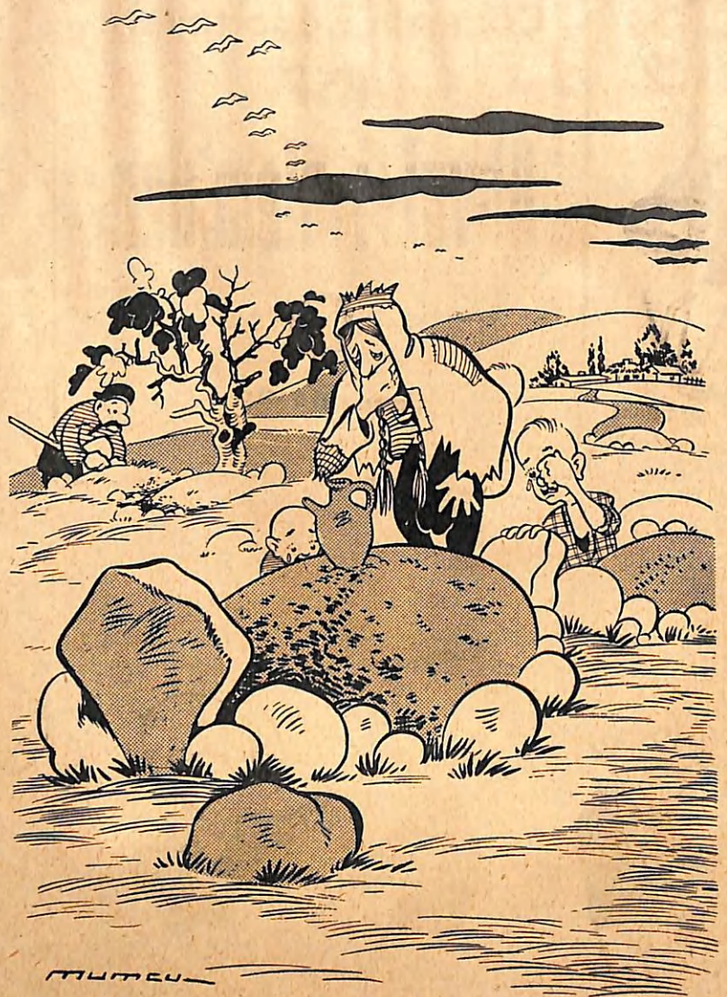

— *Ağlama valide, ağlama... Şükret ki öküzün ölmedi!*

— *Ayda, Amerikadan yelen leke suyu...*

— *Nafile bağırma... Anlaşılan ortalıkta leke kalmadı!*

Geç...

ADLİYE SARAYI

Adliye yandı, yeni yapılacak binanın yerini tayin için açılan münakaşa, on yıldan fazla sürdü. Vur aşağı, tut yukarı, derken, eşref saati gelmiş olacak ki, Adliye sarayına güç belâ bir yer bulunabildi.

Bina projesi için müsabaka açıldı, jüriler toplandı, bir proje beğenildi. Şimdi de itiraz, itiraz üzerine... Jüri haksızlık etmiş!

Anlaşıldı; bizim nesle, Adliye Sarayı inşası için temel atma merasiminde bulunmak nasip olmıyacak!

BELEDİYELER KANUNU

Tatbikatta bazı aksaklıklar doğurduğu için belediyeler kanununda değişiklik yapılması zarureti hasıl olmuş, bu sebeple belediye başkanları bu ay içinde Ankarada toplanacaklarmış.

Fena değil, başkanlar, hava da değiştirmiş olurlar.

İnceleyecekleri meseleler arasında para cezalarının daha tesirli bir şekle sokulması işi de varmış .

O da fena değil, esaslı bir varidat menbaı. Yalnız, bizim aklımıza bir şey geldi: Para cezaları yalnız halktan değil, meselâ şehirlerinin yollarını yaptırmayan, avuç dolusu resim aldıkları halde mahalle aralarını zifirî karanlıkta bırakan, su meselesini halletmiyen belediye başkanlarından da para cezası alınsa nasıl olur?

Hazır kanun değiştirilirken bu noktanın üzerinde ehemmiyetle durmak, memleketin imarı bakımından hayırlı olur gibi geliyor bize!

İstanbul Sergisi komiserliğinden:

Şimdiye kadar kendilerine tebliğat yapılmayıp da, İstanbul Sergisinde vazife almamış ne kadar mevki düşkünü, mütekait varsa, süratle komiserliğimize müracaat etmeleri kendi menfaatleri iktizasındandır.

FIKRALAR

HA GAYRET !

— Bakan ne demeçte bulundu?

— Hiç..

— Mükemmel. İki buçuk sütunluk bir mülâkat yaz.

SIRA İLE

Aktör Behzat Butak, eli şakağında düşünüyordu. Vasfi Rıza onu bu halde görünce alâkalandı, sordu:

— Pek mi kederlisin?

Behzat Butak, derin derin içini çekti:

— Sorma, birader! dedi. Öyle çok derdim var ki, bugün başıma gelen şeyi, ancak bir hafta sonra düşünmeye vakit bulabiliyorum!

LÂTİF (!) CİNS

Persefon şairi Salih Zeki Aktay, hekimane sözleriyle de meşhurdur. Geçen gün kadınların yaşı bahsi açılınca dedi ki:

— Erkeklerin hayatında üç devre vardır:

Çocukluk, gençlik, ihtiyarlık. Kadınlar bu işte de mübalâgaya kaçmışlardır: Onların hayatı şu devrelere ayrılır: Çocukluk, gençlik, gençlik, gençlik, maskaralık!

İŞLEYEN DEMİR...

Demokrat milletvekili Senihi Yürüten, eski bir arkadaşına tesadüf etmişti. Şundan bundan bahsederlerken söz, geveze bir tanıdıklarından açıldı. Arkadaşı:

— Bizim Hamdiyi gördün mü? diye sordu. Saçlarından evvel sakalı ağardı.

Senihi Yürüten, cevap verdi :

— Tabii, azizim. Çenesi kafasından çok çalışır da ondan!

MECLİSTEN DIŞARI

Salonda beş kişiydiler. Ev sahibi:

— Bir ahırda dört eşek varmış, diye bir hikâye anlatmaya başlayınca, içlerinden biri doğrulttu:

— Dört değil, beş.

Ev sahibi bu sözdeki mânâyı anladı ve:

— Lûtfen bizi rahat bırakır mısınız, diye onu kibarca kovdu.

Misafir kapıdan çıkarken başını uzatıp:

— Haklıymışsınız, diye seslendi. Dediğiniz gibi: Bir ahırda dört eşek varmış!

ACELE

Koşa koşa iskeleye geldi, açık duran bilet geçti, iskeleden bir iki karış mesafede bulunan vapura atladı.

Vapurdakiler arasında bulunanlardan biri arkadaşını yakasından tutarak durdurdu:

— Ne acelen var, yahu? diye sordu. Vapur kalkmıyor, daha yeni yanaşıyor.

AKIL MI?

Çocuk, babasına çekmiş, annesinden şikâyetçiydi. Bir gün şöyle dert yandı:

— Annem öyle saçma kadın ki! Geceleri uykum yokken beni zorla yatırır, sabahları uykum varken zorla kaldırır!

YÜRÜ YA KULUM !

C.H.P. li Cevat Dursunoğlu, Selim Sırrı Tarcan ile konuşuyordu. Malûma, Selim Sırrı Tarcan, yürüyüşe pek meraklıdır ve en iyi sporun yürüyüş olduğunu iddia eder:

Bugün, yine bundan bahsederken Cevat Dursunoğlu :

— Evet, dedi. Ben de yürüyüşü severim. Hele sevmediğim birisinin uzun bir yürüyüşe çıktığını görmek kadar tatlı bir şey yoktur!

LEYLEK

Doktor Nuri Ömer Ergene, misafirliğe gitmişti. Evin küçük çocuğu pek yaramazdı ve doktora katiyen rahat vermiyordu. Çocuğun annesi de ikide bir:

— Nasıl çocuğum doktor? diyordu. Leylek getirdi!

Doktor bir aralık dayanamadı:

—Leylek bu çocuğu getirdiği zaman onu atıp leyleği alıkoysaydınız daha iyi ederdiniz!..

DEVE

Gazetede bir kadının üçüz doğurduğunu okuyorlardı.

Aktör İhsan Balkır, havadisi dinledi, dinledi, sonra başını sallayıp dudak büktü:

— Kadınlar böyledir zaten, dedi. Mübalâgayı pek severler, pireyi deve yaparlar!

AMAN NE İYİ !

Adam halinden pek memnundu.

Arkadaşı sordu:

— Bugün neşen üzerinde, bakıyorum. Ne oldu?

Mesut adam, ağzı kulaklarına varıncaya kadar sırıtarak:

— Evet, dedi, hayatımdan çok memnunum. Karım da beni nihayet sevmeye başladı. Bu sabah beni evden kovduğu zaman arkamdan kapıyı hızla vurarak kapamadı!

TAŞ

Hanımefendi parmağındaki yakutu göstererek öğünüyordu:

— Merhum pederin hatırası.

— Ya? dediler. Miras mı bıraktı?

— Onun gibi bir şey. Ölmeden evvel vasiyet etmişti: «Ölmeden eGc etmişti: «Bıraktığım üç bin lira ile bana güzel bir taş dikin » diye Ben de bundan daha güzel bir taş bulamadım!

BELEŞ !

Rusların bütün büyük icatları kendilerine mal etikleri malûm. Geçenlerde büyük bir Amerikan fabrikasının kataloğunu eline geçirmiş olan bir Rusun kendi kendine şöyle söylediğini duymuşlar:

— Oh! Oh! Mükemmel! Yakında daha bir çok şeyler icat edeceğiz demek!

MİZAH

Mecmuasının altıncı cildi, büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Sevdiklerinize zarif, mükemmel bir hediye, ancak bu ciltler olabilir. Fiyatı 750 kuruştur.

Ayrıca, abonelerimiz ve daimî okuyucularımız için de MİZAH'ın 6 ncı cilt kapakları hazırlanmıştır. Bunlar da 3 lira fiatla idarehanemizden temin edilebilir.

HER NEVİ

STİL MOBİLYA

DEKORASYON

BEYOĞLU

Sayı: 167

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

Avcı — Bir yavru bekliyorum amma, seni değil!